

ПОРТРЕТ НА ТЛІ ДИВОВИЖНО ПЕРЕПЛЕТЕНОГО ГІЛЛЯ ЗИМОВО ОГОЛЕНИХ ДЕРЕВ

- Дуже люблю зиму! - з "непейзажним" запалом розповідає Ярослав Борисюк. - Сніг закриває все неестетичне: недопалки, бруд, вибоїни... Білий сніг – як сяюча скатертina – чиста, як життя, що чекає тебе попереду. А зимові дерева – навпаки – оголені, й відкривають неповторне, немов зморшки на мудрому обличчі, переплетіння гілля!

Подумалося: давно, мабуть, Ярослав Аркадійович не писав автопортретів: на них п'ятдесятитрирічний художник, звісно, за великого ступеня умовності й абстрагування, нагадав би вже свої улюблені графічні дерева...

Ми в зручній, хоч і не дуже просторій і далеко не розкішній майстерні "штатного" художника Рівненської гуманітарної гімназії. На стінах – його роботи: графіка, акварелі, пастелі, олії, акрил. На низенькому мольберті – незакінчений пейзаж. А на столі – "готове" оголошення: великий аркуш "ватману" каліграфічно й зі смаком повідомляє

про якусь конче важливу в гімназичному житті подію. До речі, холи й коридори, ба навіть сходи тут нагадують, скоріше, картинну галерею. Більшість із цих робіт – Ярослава Борисюка.

- Діти – як молоді деревця: куди прихилиш, з якого боку світло побачать, туди й тягнутимуться, - розповідає пан Ярослав. - Добре, що в Рівному є художня школа. А могло би бути й училище. За галерею, взагалі, мовчу! Ми – унікальний обласний центр, єдиний, де немає картинної галереї!

Випускник Рівненської "художки", а потім Одеського училища ім. М.Грекова, тепер -

учитель: Анастасія Жданюк, нині студентка Київської академії мистецтв, більше року працювала з ним, опанувала майстерність і відточувала талант. А ось із членством у Спілці художників в Ярослава Борисюка не склалося:

- Для мене головне – відчувати щодня: все, що ти побачив, потрібно передати на полотні. Ми несемо красу, прославляємо життя, навіть коли працюємо на замовлення. Ось до 100-річчя Катерини Приймаченко я написав три роботи. Там є натюрморт "Ноктюрн" – абстракція, не реалізм. У ньому – мій стан, коли наблизився до відчуття її світу, й водночас данина самій художниці, яка жила Україною й написала Україну – її вічність. Тепер неможливо навіть уявити, що цього могло не бути!

- А якби Ви художником не стали?! – "ловлю" на роздумі пана Ярослава!

- Став би режисером або журналістом, поетом або прозаїком, драматургом. Дуже люблю кіно, - "розкриває карти" Ярослав Борисюк. - Для Василя Іллюшенка, коли він ще працював на кіностудії ім. Довженка, написав сценарій "Життя - гра". Він дуже захопився цією історією. Художник Андрій Мірошниченко боровся за сучасне українське мистецтво, його престиж і збереження. І "доборовся": потрапив до в'язниці за торгівлю іконами: потрібні були гроші, щоб купувати й виставляти молодих неординарних митців. Співкамерник-рецидивіст стає його найкращим другом, а потім після звільнення фінансує галерею... Фільму не зняли – традиційно "бракнуло" коштів. Але я написав трилогію за цим сюжетом, сподіваюся, десь у жовтні вона побачить світ...

Не пропав би! - запевняє Ярослав Аркадійович. - Став би футболістом! Футбол обожаю і як уболівальник київського "Динамо", і як непоганий гравець. Ех, якби мені друге, третє, четверте життя! Мені цікаво все! Кожний візерунок у калейдоскопі життя! Вживати, заплющивши очі, звісно, легше. Але тоді неможливо стати художником!

Така ось вийшла замальовка нашвидкоруч, лише окремі риси обличчя мого тепер уже товариша, художника Ярослава Борисюка. Проте, сподіваюся, по ній ви зможете впізнати його. Він рівнянин!

Сергій ШИКАРЕНКО (газетний папір, комп'ютер, клавіатура)